

נקמת הילד המגמגם

היום אני מדבר לזכר המלים שפעם נתקעו לי
בפה,
לזכר גלגלי השנים שפוררו הכרות
מתחת ללשון והריחו את אבק השרפות
ברוח בין הלע לשפתים החשוכות.
חלמתי אז להבריח את המלים שנארו כסחורות גנובות
במחסני הפה,
לקרע את אריזות הקרטון ולשלף את
צעצועי הא"ב.
המורה היתה מניחה יד על כתפי ומספרת שגם משה
גמגם ובכל זאת הגיע להר סיני.
ההר שלי היה ילדה שישבה
לידי בכפתה, ולא היתה לי אש בסנה הפה
כדי להבעיר, לנגד עיניה,
את המלים שנשרפו באהבתי אותה.